

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 01, 2018

Nummer 1, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:6606](#) 20-12-2017

Nuenen, Gerwen en Nederwetten

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:8753](#) 29-11-2017

Amsterdam/verkeersbesluit

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:9860](#) 23-11-2017

Beverwijk/last onder dwangsom

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:5843](#) 08-11-2017

Sint Michielsgestel/planschade

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3542](#) 27-12-2017

Coevorden/wettelijke normen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3578](#) 27-12-2017

gs Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3517](#) 20-12-2017

Tilburg/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3423](#) 13-12-2017

Gemert-Bakel/vergunningverlening

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3416](#) 13-12-2017

Oss/last onder dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3345](#) 06-12-2017

Zwartewaterland/bestemmingsplan 'N331 Hasselt'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3361](#) 06-12-2017

Hollands Kroon/bestemmingsplan 'Tussenweg 10-16 Middenmeer'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:3305](#) 06-12-2017

Delft/planschade

Annotatie[Annotatie](#)*Aletta Blomberg***Annotatie**[Annotatie](#)*Aletta Blomberg***Annotatie**[Annotatie](#)*Aletta Blomberg*

RECHTSPRAAK

Tilburg/planschade

Voorzienbaarheid. Verklaringen notarisklerk geen doorslaggevende betekenis.

Casus

Appellante heeft op 6 oktober 2003 van de vorige eigenaar een gedeelte van een perceel met de daarop staande woning gekocht en is daarvan op 3 februari 2004 eigenaar geworden. Appellante heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 4 juni 2013 in werking getreden bestemmingsplan 'Udenhout 2008, 3e herziening', omdat dit plan de bouw van een nieuwe woning op het resterende gedeelte van het perceel planologisch mogelijk maakt waardoor volgens appellante de waarde van haar perceel is gedaald. De vorige eigenaar is de initiatiefnemer van de bouw van de nieuwe woning op het resterende gedeelte van het perceel. Hij heeft met de gemeente een overeenkomst gesloten als bedoeld in artikel 6.4a van de Wet ruimtelijke ordening.

De rechtbank heeft overwogen dat het college de bewijslast voor het antwoord op de vraag of de planologische verandering voor appellante op 6 oktober 2003 voorzienbaar was, ten onrechte bij de vorige eigenaar heeft gelegd. Nu de vorige eigenaar niet de verzoeker was om een tegemoetkoming in planschade, lag die bewijslast bij het college. Het college mocht op dit punt niet afgaan op het SAOZ-advies, omdat daaruit niet blijkt dat de SAOZ bij haar onderzoek de uitspraak van de Afdeling van 18 september 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:1159) heeft betrokken. Het college diende een eigen standpunt in te nemen over de door de vorige eigenaar bij de rechtbank overgelegde verklaringen van de notarisklerk en had deze verklaringen en een over dit punt afgelegde verklaring van appellante nader moeten onderzoeken, aldus de rechtbank. Op grond van het voorgaande heeft de rechtbank geoordeeld dat het besluit van 3 december 2015 onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en niet kan worden gedragen door de daaraan ten grondslag gelegde motivering. De rechtbank heeft voorts onderzocht of zij het geschil definitief kan beslechten. In dat kader heeft de rechtbank overwogen dat zij de door de vorige eigenaar overgelegde schriftelijke verklaringen van de notarisklerk van 18 februari 2015 en 26 augustus 2015 op zichzelf consistent, logisch en geloofwaardig acht. Ter zitting heeft de rechtbank de vorige eigenaar en zijn zonen onder ede

gehoord. De rechtbank heeft overwogen dat deze verklaringen aansluiten op de verklaringen van de notarisklerk. De rechtbank heeft aannemelijk geacht dat appellante op 6 oktober 2003 wist, althans redelijkerwijs kon en moest weten, van de plannen van de vorige eigenaar voor bebouwing van het resterende gedeelte van het perceel. Op grond van het voorgaande heeft de rechtbank geoordeeld dat de vastgestelde planschade voor rekening van appellante moet blijven.

Appellante en het college betogen verder dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de planologische verandering voor appellante ten tijde van de koop van het perceel voorzienbaar was. Volgens appellante en het college heeft de rechtbank ten onrechte aan de verklaringen van de notarisklerk van 18 februari 2015 en 26 augustus 2015 doorslaggevende betekenis gehecht.

Rechtsvraag

Was de planologische verandering voorzienbaar?

Uitspraak

Appellante en het college betogen met juistheid dat aan de brieven van de notarisklerk van 18 februari 2015 en 26 augustus 2015, mede gezien de brief van de notarisklerk van 1 december 2016, niet het daaraan door de rechtbank toegekende gewicht kan worden gehecht. De notarisklerk heeft in de brieven van 18 februari 2015 en 26 augustus 2015 niet duidelijk en zonder enig voorbehoud verklaard dat hij zich herinnert dat appellante ten tijde van de koop wist dat de vorige eigenaar van plan was op het overblijvende gedeelte van het perceel een woning te bouwen. In die brieven is evenmin vermeld op welke wijze appellante die wetenschap zou hebben verkregen. Vervolgens heeft de notarisklerk in de brief van 1 december 2016 vermeld dat hij niet met zekerheid kan verklaren over hetgeen bij het opmaken van de koopovereenkomst door koper en verkoper is besproken. Appellante en het college betogen ook met juistheid dat aan de ter zitting bij de rechtbank afgelegde verklaringen van de vorige eigenaar en zijn zonen niet de daaraan door de rechtbank gehechte doorslaggevende betekenis kan toekomen, reeds omdat deze verklaringen door een partij in het geding en zijn familieleden zijn afgelegd.

Volgens het SAOZ-advies was ten tijde van de koop de bouw van een nieuwe woning ingevolge het toentertijd geldende bestemmingsplan niet toegestaan op het resterende gedeelte van het perceel. De planologische verandering was, zoals ook in het SAOZ-advies is vermeld, ten tijde van de koop van het perceel niet op basis van openbaar gemaakte concrete beleidsvoornemens voorzienbaar. Niet is gebleken dat voor appellante voorzienbaar was dat het college bereid was mee te werken aan de bouw van een woning op het resterende gedeelte

van het perceel. Zoals hiervoor is overwogen, is in het SAOZ-advies vermeld dat de planologische verandering voor appellante op de koopdatum niet voorzienbaar was. Gelet op de hiervoor onder 4 vermelde maatstaf, en anders dan de rechtbank heeft overwogen, lag het op de weg van de vorige eigenaar om concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het SAOZ-advies naar voren te brengen. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vorige eigenaar daarin niet is geslaagd. Het college mocht op het SAOZ-advies afgaan. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3517

Zaaknummer: 201608758/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Sint Michielsgestel/planschade

(Geen) inbreidingslocatie. Normaal maatschappelijk risico.

Casus

De derde-partij heeft op 4 mei 2008 de eigendom verkregen van de woning. Op dat moment gold voor de gronden direct ten westen en zuiden van de woning van de derde-partij het bestemmingsplan 'Berlicum-Zuid', vastgesteld op 1 juni 2006 en onherroepelijk geworden op 22 augustus 2007. Op grond van dit bestemmingsplan waren aan de gronden de bestemmingen 'Agrarische doeleinden onbebouwd (Ao)' en 'Groenvoorzieningen (G)' toegekend. Daarvoor, in het bestemmingsplan 'Woongebied Beekveld' uit 1986, kwamen de gronden tussen de achtertuinen van de percelen als toekomstig woongebied in aanmerking. In november 1999 is de structuurvisie 1999-2015 vastgesteld.

Op 15 mei 2014 heeft de gemeenteraad het bestemmingsplan 'Beekveld (2014)' vastgesteld. Dit bestemmingsplan is onherroepelijk geworden op 18 februari 2015. In dit bestemmingsplan hebben de gronden ten westen en noordwesten van het perceel van de derde-partij de bestemmingen 'Wonen-1', 'Verkeer-Verblijfsgebied', 'Groen' en 'Water'. Op 3 december 2015 heeft de derde-partij bij verweerder een verzoek ingediend tot tegemoetkoming in de door hem geleden planschade op grond van artikel 6.1 van de Wet ruimtelijke ordening (Wro) ten gevolge van het bestemmingsplan 'Beekveld (2014)'.

Eiseres heeft met verweerders gemeente een overeenkomst gesloten inzake verhaal van planschade.

Eiseres voert verder aan dat wordt uitgegaan van een normaal maatschappelijk risico van 3%, wat eiseres te laag acht. Eiseres is van mening dat SAOZ te veel gewicht heeft gehecht aan de afstand van de woning tot de nieuwe ontwikkeling.

Verweerder en SAOZ beschouwen de ontwikkeling als een in- en uitbreiding van woningen aan de rand van de bebouwde kom en niet als een 'pure' inbreidingslocatie. Het gebied is niet helemaal omsloten door bestaand stedelijk gebied. De ontwikkeling ligt echter wel in de lijn der verwachtingen en past binnen het gevoerde ruimtelijke beleid. Het betreft een forse

schade op korte afstand. SAOZ kijkt hierbij niet alleen naar de afstand tussen de woning van de derde-partij en de dichtstbijzijnde woning maar ook naar de ontsluitingsweg die daar tussen ligt, direct achter het perceel van de derde-partij.

Rechtsvraag

Wat is het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

De vraag of schade als gevolg van een planologische ontwikkeling als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro tot het normale maatschappelijke risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Van belang is onder meer of de planologische ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd waarmee de aanvrager rekening had kunnen houden in die zin dat die ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, ook al bestond geen concreet zicht op de omvang waarin, de plaats waar en het moment waarop deze ontwikkeling zich zou voordoen. In dit verband komt betekenis toe aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het in een reeks van jaren gevoerde planologische beleid past. Omstandigheden die verder van belang kunnen zijn, zijn de afstand van de locatie waar de ontwikkeling heeft plaatsgevonden tot de onroerende zaak van de aanvrager en de aard en de omvang van het door de ontwikkeling veroorzaakte nadeel. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2582).

Weliswaar is er beperkt open gebied aan de westzijde van de locatie waar de ontwikkeling plaatsvindt, maar direct daarachter ligt een nagenoeg gesloten bebouwingslint. De rechtbank is van oordeel dat SAOZ hier onvoldoende gewicht aan heeft toegekend. De schadeveroorzakende ontwikkeling past volledig in de ruimtelijke structuur van de omgeving, temeer omdat het gebied door de jaren heen stapsgewijs is opgevuld. De rechtbank vindt de kwalificatie van het gebied als 'pure' inbreidingslocatie of inbreidings-uitbreidingslocatie minder relevant. Ook een ontwikkeling in een gebied dat géén inbreidingslocatie is, kan geheel tot het maatschappelijk risico van benadeelden behoren (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016, ECLI:NL:RVS: 2016:2487). Dat neemt niet weg dat SAOZ wel gewicht heeft kunnen toekennen aan de afstand tussen het perceel van eisers en de ontsluitingsweg van de nieuwe ontwikkeling die er direct aan grenst. Natuurlijk is deze korte afstand van invloed op de omvang van de waardevermindering, het is wel een van de door de Afdeling in de uitspraak van 28 september 2016 genoemde omstandigheden die van belang kunnen zijn.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de omvang van het normaal maatschappelijk risico onjuist heeft vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 08-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:5843

Zaaknummer: 17_1552

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

gs Noord-Brabant

Voor de depositie van de inrichting op de Vlaamse Natura 2000-gebieden mocht het college uitgaan van de Vlaamse methode.

Casus

Vergunning krachtens de Natuurbeschermingswet 1998 voor een veehouderij. De vergunning heeft gevolgen voor de depositie van ammoniak in Natura 2000-gebieden, waaronder gebieden in Vlaanderen. Met betrekking tot de depositie in Vlaanderen is het Vlaamse toetsingskader gehanteerd op grond waarvan is geconcludeerd dat binnen deze gebieden geen significante gevolgen kunnen optreden. Appellante voert aan dat bij de beoordeling van de depositie op de Vlaamse gebieden ten onrechte de Vlaamse methode is toegepast. Daarmee is uitgegaan van een onjuiste referentiesituatie.

Rechtsvraag

Kan bij de beoordeling van de depositie op de Vlaamse Natura 2000-gebieden worden uitgegaan van het Vlaamse systeem?

Uitspraak

Gezien de verplichtingen die voortvloeien uit de Habitatrichtlijn kunnen ook de Vlaamse bevoegde autoriteiten slechts toestemming voor een activiteit verlenen wanneer zij op basis van de beste wetenschappelijke kennis, gelet op de specifieke kenmerken van de Vlaamse Natura 2000-gebieden, de zekerheid hebben verkregen dat de activiteit geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied. Mede gelet op het Verdrag van de Europese Unie mocht het college er in beginsel dan ook van uitgaan dat de methode voor de beoordeling van de gevolgen van de toename van stikstofdepositie in de Vlaamse Natura 2000-gebieden in overeenstemming is met de Habitatrichtlijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3578

Zaaknummer: 201609761/1/R2

Wetsartikelen: 16 NB-wet 1998, 19d NB-wet 1998, 6 lid 3 Habitatrichtlijn en 4 lid 3 Verdrag van de Europese Unie

RECHTSPRAAK

Coevorden/wettelijke normen

Het voldoen aan de eisen van de Wet geluidhinder en de Wet milieubeheer is een indicatie maar geen garantie voor een goed woon- en leefklimaat.

Casus

Bestemmingsplan dat voorziet in de verdubbeling van een wegtraject met een lengte van 7,7 km. Appellant voert aan dat zijn woon- en leefklimaat wordt aangetast vanwege onder andere de toename van geluid en de verslechtering van de luchtkwaliteit. Volgens verweerder wordt voldaan aan de wettelijke normen in de Wgh en de WMB zodat in zoverre sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

Rechtsvraag

Is bij het voldoen aan de wettelijke normen een aanvaardbaar woon- en leefklimaat gegarandeerd?

Uitspraak

Het feit dat wordt voldaan aan de in de Wgh en de Wet milieubeheer gestelde eisen indiceert dat sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Dit betekent echter niet zonder meer dat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gegeven. De raad dient bij die belangenafweging een oordeel te geven over de gestelde verslechtering van de lucht- en geluidssituatie ter plaatse van de woning van appellant. Voor zover aan de orde dient die beoordeling tevens te zien op in de sectorale wetten niet betrokken aspecten, zoals in dit geval de door appellant gestelde geluidbelasting op de voor de toepassing van de Wgh niet als geluidgevoelig aangemerkte objecten de tuin en het boshuis. Een en ander ook cumulatief en samen met andere voor een aanvaardbaar woon- en leefklimaat ter plaatse relevante aspecten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3542

Zaaknummer: 201608688/1/R3

Wetsartikelen: 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Nuenen, Gerwen en Nederwetten

De rechtbank betwist in dit geval de opvatting van de Afdeling bestuursrechtspraak over de bevoegdheid om over een handhavingsbesluit te oordelen.

Casus

Tweemaal toepassing spoedeisende bestuursdwang ten aanzien van het direct opruimen van drugsafval. Daarbij is door verweerder overwogen dat bij de eerste overtreding is gehandeld in strijd met de zorgplicht van artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet en bij de tweede overtreding tevens in strijd met artikel 1.1a van de Wet milieubeheer. Bij beroepen over de handhaving van artikel 1.1a van de WMB is niet de rechtbank, maar alleen de Afdeling bestuursrechtspraak bevoegd om uitspraak te doen. De Afdeling heeft in een aantal uitspraken overwogen dat, als sprake is van één feitencomplex waarbinnen meerdere overtredingen hebben plaatsgevonden en bij een van deze overtredingen alleen de Afdeling bevoegd is om over het handhavingsbesluit te oordelen, de rechtbank niet bevoegd is, maar alleen de Afdeling.

Rechtsvraag

Acht de rechtbank zich in deze kwestie bevoegd?

Uitspraak

De rechtbank is het niet eens met de uitspraken van de Afdeling. Daartoe overweegt zij onder meer dat beroep in twee instanties de hoofdregel is in het Nederlandse bestuursrecht en dat de uitzonderingen hierop beperkt moeten worden uitgelegd. Een ruime uitleg gaat immers ten koste van de rechtsbescherming van burgers.

Voorts hebben de uitspraken van de Afdeling tot gevolg dat bestuursorganen vrij kunnen kiezen of zij de burgers slechts één beroep gunnen of twee beroepsinstanties. De bestuursorganen kunnen namelijk kiezen op welke wetsartikelen zij handhaven. Artikel 1.1a van de WMB is een wetsartikel dat voor alles en iedereen geldt en dat aan bijna iedere

overtreding in het omgevingsrecht ten grondslag kan worden gelegd.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:6606

Zaaknummer: 17-1394

Wetsartikelen: 1a Woningwet en 1.1a WMB

RECHTSPRAAK

Gemert-Bakel/vergunningverlening

Het systeem van de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) brengt mee dat bij de beoordeling van de geurhinder niet de werkelijke geurbelasting maar de berekende geurbelasting van de inrichting in aanmerking moet worden genomen.

Casus

Wijziging van de vergunningvoorschriften voor een vleeskuikenbedrijf. Aan het besluit is ten grondslag gelegd dat de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu reden is om de vergunning te actualiseren. Daarbij is overwogen dat uit onderzoek van de Universiteit Wageningen is gebleken dat de geuremissiefactor die geldt op grond van de Regeling geurhinder en veehouderij (Rgv) geen realistisch beeld (meer) geeft van de hoeveelheid geur en overlast die wordt ondervonden. In beroep heeft de rechtbank overwogen dat de Wgv en de in de Rgv opgenomen geuremissiefactoren voor het aspect geurhinder het exclusieve toetsingskader zijn bij vergunningverlening en dat het college niet vrij is om van dit toetsingskader af te wijken.

Rechtsvraag

Heeft het college de beleidsvrijheid om af te wijken van de geuremissiefactoren in de Rgv?

Uitspraak

Bij vergunningverlening vormt de Wgv wat betreft de van de dierenverblijven in de inrichting te verwachten geurhinder het exclusieve toetsingskader. Dat betekent dat bij de beoordeling van de geurhinder niet de werkelijke geurbelasting van een inrichting in aanmerking wordt genomen, maar dat de geurbelasting van de inrichting wordt berekend met toepassing van de bij of krachtens de Wgv geldende geuremissiefactor. Indien juiste toepassing van de geuremissiefactor uit de Rgv leidt tot een resultaat dat afwijkt van de werkelijke geurbelasting, kan dat dan ook geen reden zijn om op dat resultaat een correctie aan te brengen door middel van het verbinden van extra voorschriften aan de vergunning, omdat daarmee feitelijk de Rgv

buiten toepassing wordt gelaten. Indien moet worden geoordeeld dat de wettelijke normen voor geurhinder niet meer toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen, kan dit niet worden aangemerkt als een 'ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu' als bedoeld in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de Wabo. Dit artikel biedt dan ook geen grondslag om in dat geval in afwijking van het toetsingskader in de Wgv strengere geurnormen aan een individuele inrichting op te leggen, maar ligt het op de weg van de wetgever om de wettelijke normen aan te passen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3423

Zaaknummer: 201606599/1/A1

Wetsartikelen: 2 lid 1 Wgv en 2.31 lid 1 aanhef en onderdeel b Wabo

RECHTSPRAAK

Oss/last onder dwangsom

Aan een op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal komt bewijskracht toe. Aan stukken die niet op ambtseed of -belofte zijn opgemaakt, komt minder bewijskracht toe, maar ook deze stukken zijn niet zonder betekenis.

Casus

Last onder dwangsom wegens het niet naleven van een voorschrift van de exploitatievergunning van een horecabedrijf. Het voorschrift bepaalt dat de doorgang voor het (voetgangers)verkeer voor het pand niet mag worden belemmerd en de exploitatie van het horecabedrijf het woon- en leefklimaat in de directe omgeving niet nadelig mag beïnvloeden. Aan de last onder dwangsom is ten grondslag gelegd dat de politie meermalen heeft geconstateerd dat de klanten van het horecabedrijf de straat voor het horecapand blokkeerden en geluidsoverlast rondom het horecabedrijf veroorzaakten waarmee in strijd is gehandeld met voorschrift 3 van de exploitatievergunning. Volgens appellante komt aan de constatering van de politie geen dwingende bewijskracht toe, omdat deze niet in een op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal zijn vastgelegd.

Rechtsvraag

Komt aan de politiestukken voldoende bewijskracht toe?

Uitspraak

Anders dan appellante aanvoert, is het feitenrelaas niet slechts gebaseerd op andere informatie dan op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakte processen-verbaal. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen mag een bestuursorgaan in beginsel uitgaan van de juistheid van een op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal, tenzij tegenbewijs noopt tot afwijking van dit uitgangspunt. Voor zover de achterliggende politiestukken niet op ambtseed of ambtsbelofte zijn opgemaakt, brengt dat met zich dat daaraan minder bewijskracht toekomt, maar dus niet dat zij zonder betekenis zijn. Het gaat om gedetailleerde verslagen van

politiefunctionarissen, van wie niet is gebleken dat zij een belang hebben bij het onjuist vermelden van hetgeen zij hebben waargenomen. Nu tegenbewijs ontbreekt, is er geen aanleiding om aan de juistheid van de politiestukken te twijfelen, zodat daarvan mocht worden uitgegaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3416

Zaaknummer: 201700956/1/A3

Wetsartikelen: 5:32 Awb en 1:4 lid 2 APV Oss 204

RECHTSPRAAK

Amsterdam/verkeersbesluit

Verweerder heeft in redelijkheid de milieuzone voor dieselbestelauto's kunnen invoeren. Daar komt bij dat in bepaalde gevallen ontheffing van het verbod kan worden verleend.

Casus

Verkeersbesluit waarmee een milieuzone is ingevoerd voor dieselbestelauto's.

Eiseres meent dat verweerder niet bevoegd was tot het nemen van het besluit omdat de bordencombinatie die het verbod aangeeft niet voorkomt in het Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990 (RVV 1990).

Rechtsvraag

Is verweerder bevoegd tot het nemen van het verkeersbesluit en is het besluit in redelijkheid ingevoerd?

Uitspraak

De artikelen 8, 9 en 13 van het Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) bieden verweerder de ruimte om met de door hem gebruikte combinatie van opschrift, verkeersbord en onderbord de beoogde beperkte toelating tot de milieuzone te regelen.

Het doel van het verkeersbesluit is de verbetering van de luchtkwaliteit, omdat luchtverontreiniging schadelijk is voor de volksgezondheid. Verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op onderzoek van TNO waarvan niet gebleken is dat dit onderzoek ondeugdelijk is. Dat het effect van de milieuzone voor diesel bestelauto's gering is, maakt niet dat de maatregel ongeschikt is, omdat deze milieuzone deel uitmaakt van een groter samenhangend pakket aan maatregelen om de luchtkwaliteit in Amsterdam te verbeteren. Daarnaast heeft verweerder op de zitting uiteengezet dat de bijdrage van de uitstoot door diesel bestelauto's aan de concentratie fijnstof (PM₁₀) en roet (EC) in verhouding tot het door deze auto's aantal

gereden kilometers in vergelijking met andere voertuigen groot is. De belangenafweging die verweerder heeft gemaakt is niet onredelijk. Daar komt bij dat ook ontheffing kan worden verleend aan ondernemers die economisch afhankelijk zijn van hun voertuig en die financieel ingrijpend worden getroffen door de maatregel en onvoldoende middelen hebben om een wel tot de milieuzone toegelaten voertuig aan te schaffen. Ook kan in dit kader ontheffing worden verleend als aangetoond wordt dat de motor van het voertuig door enkel en continu gebruik van schone brandstoffen even schoon is als motoren van voertuigen met een toegestane DET. Dat alternatieve oplossingen ook mogelijk zijn, zoals eiser betoogt, maakt niet dat verweerder niet in redelijkheid tot het verkeersbesluit heeft kunnen komen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:8753

Zaaknummer: AMS 17-1861

Wetsartikelen: 2 Wegenverkeerswet 1994, Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990, 8 Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer, 9 Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer en 13 Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer

ANNOTATIE

Annotatie

Aletta Blomberg

Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat van schending van de zorgplicht van artikel 1.1a Wm slechts sprake is in gevallen waarin ernstige nadelige gevolgen optreden of acuut dreigen op te treden en de Wm er niet anderszins in voorziet om die gevolgen te voorkomen of zo veel mogelijk te beperken. Zie in kritische zin over deze beperking van de reikwijdte van de zorgplicht Michiels in zijn noot onder ABRvS 8 december 2004, AB 2005, 44. In de praktijk wordt overtreding van de zorgplicht bijvoorbeeld aangenomen in gevallen waarin ten gevolge van brand en/of daarop volgende bluswerkzaamheden (ernstige) verontreiniging dreigt en daartegen onvoldoende maatregelen worden getroffen. Zie bijvoorbeeld ABRvS 21 februari 2007, nr. 200605807/1, AB 2007, 108 m.nt. F.C.M.A. Michiels en ABRvS 25 november 2009, nr. 200901919/1/M2. In bovenstaande casus heeft het bestuur niet aannemelijk kunnen maken dat door de verhoogde geurhinder ook 'ernstige nadelige gevolgen' optraden. Ook los daarvan is het de vraag of er in casu gelet op de jurisprudentie van de Afdeling ruimte zou zijn voor het inroepen van de zorgplichtbepalingen. Mestbassins worden immers al gereguleerd op grond van de Wet milieubeheer. Voor inrichtingen die vallen onder het Besluit landbouw milieubeheer vloeien de regels ter beperking van onder meer geurhinder vanwege een mestbassin rechtstreeks voort uit genoemde AMvB. Voor andere inrichtingen zijn deze regels van toepassing via artikel 4.14 Activiteitenbesluit, dat bepaalt dat de opslag van vaste mest moet voldoen aan afdeling 2.2, 2.3 en 2.4 van het Besluit landbouw milieubeheer. Ter zake van geurhinder geeft afdeling 2.3 afstandsnormen en een gebod die maatregelen en voorzieningen te treffen die geurhinder voorkomen of zo veel mogelijk beperken. Welke maatregelen en voorzieningen dat zijn, wordt niet voorgeschreven maar de maatstaf zullen de beste beschikbare technieken zijn. In bovenstaande casus ging het ook nog op een ander punt mis: de opgelegde last, inhoudende dat de inrichtingsdrijver het gisten van de mest in het mestbassin dient te beëindigen en beëindigd te houden, was onvoldoende duidelijk. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet uit de last voldoende duidelijk blijken wat de overtreder moet doen of nalaten om verbeurte van dwangsommen te voorkomen. Was dit al staande jurisprudentie, inmiddels schrijft artikel 5:32a lid 1 Awb voor dat in een last onder dwangsom

de te nemen herstelmaatregelen moeten worden omschreven, zoals al langer verplicht was bij bestuursdwangbesluiten (vgl. art. 5:24 lid 1 Awb, voorheen lid 4). Soms kan de enkele last tot beëindiging daarvoor toereikend zijn, maar in dit geval niet.

ANNOTATIE

Annotatie

Aletta Blomberg

Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat van schending van de zorgplicht van artikel 1.1a Wm slechts sprake is in gevallen waarin ernstige nadelige gevolgen optreden of acuut dreigen op te treden en de Wm er niet anderszins in voorziet om die gevolgen te voorkomen of zo veel mogelijk te beperken. Zie in kritische zin over deze beperking van de reikwijdte van de zorgplicht Michiels in zijn noot onder ABRvS 8 december 2004, AB 2005, 44. In de praktijk wordt overtreding van de zorgplicht bijvoorbeeld aangenomen in gevallen waarin ten gevolge van brand en/of daarop volgende bluswerkzaamheden (ernstige) verontreiniging dreigt en daartegen onvoldoende maatregelen worden getroffen. Zie bijvoorbeeld ABRvS 21 februari 2007, nr. 200605807/1, AB 2007, 108 m.nt. F.C.M.A. Michiels en ABRvS 25 november 2009, nr. 200901919/1/M2. In bovenstaande casus heeft het bestuur niet aannemelijk kunnen maken dat door de verhoogde geurhinder ook 'ernstige nadelige gevolgen' optraden. Ook los daarvan is het de vraag of er in casu gelet op de jurisprudentie van de Afdeling ruimte zou zijn voor het inroepen van de zorgplichtbepalingen. Mestbassins worden immers al gereguleerd op grond van de Wet milieubeheer. Voor inrichtingen die vallen onder het Besluit landbouw milieubeheer vloeien de regels ter beperking van onder meer geurhinder vanwege een mestbassin rechtstreeks voort uit genoemde AMvB. Voor andere inrichtingen zijn deze regels van toepassing via artikel 4.14 Activiteitenbesluit, dat bepaalt dat de opslag van vaste mest moet voldoen aan afdeling 2.2, 2.3 en 2.4 van het Besluit landbouw milieubeheer. Ter zake van geurhinder geeft afdeling 2.3 afstandsnormen en een gebod die maatregelen en voorzieningen te treffen die geurhinder voorkomen of zo veel mogelijk beperken. Welke maatregelen en voorzieningen dat zijn, wordt niet voorgeschreven maar de maatstaf zullen de beste beschikbare technieken zijn. In bovenstaande casus ging het ook nog op een ander punt mis: de opgelegde last, inhoudende dat de inrichtingsdrijver het gisten van de mest in het mestbassin dient te beëindigen en beëindigd te houden, was onvoldoende duidelijk. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet uit de last voldoende duidelijk blijken wat de overtreder moet doen of nalaten om verbeurte van dwangsommen te voorkomen. Was dit al staande jurisprudentie, inmiddels schrijft artikel 5:32a lid 1 Awb voor dat in een last onder dwangsom

de te nemen herstelmaatregelen moeten worden omschreven, zoals al langer verplicht was bij bestuursdwangbesluiten (vgl. art. 5:24 lid 1 Awb, voorheen lid 4). Soms kan de enkele last tot beëindiging daarvoor toereikend zijn, maar in dit geval niet.

ANNOTATIE

Annotatie

Aletta Blomberg

Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling dat van schending van de zorgplicht van artikel 1.1a Wm slechts sprake is in gevallen waarin ernstige nadelige gevolgen optreden of acuut dreigen op te treden en de Wm er niet anderszins in voorziet om die gevolgen te voorkomen of zo veel mogelijk te beperken. Zie in kritische zin over deze beperking van de reikwijdte van de zorgplicht Michiels in zijn noot onder ABRvS 8 december 2004, AB 2005, 44. In de praktijk wordt overtreding van de zorgplicht bijvoorbeeld aangenomen in gevallen waarin ten gevolge van brand en/of daarop volgende bluswerkzaamheden (ernstige) verontreiniging dreigt en daartegen onvoldoende maatregelen worden getroffen. Zie bijvoorbeeld ABRvS 21 februari 2007, nr. 200605807/1, AB 2007, 108 m.nt. F.C.M.A. Michiels en ABRvS 25 november 2009, nr. 200901919/1/M2. In bovenstaande casus heeft het bestuur niet aannemelijk kunnen maken dat door de verhoogde geurhinder ook 'ernstige nadelige gevolgen' optraden. Ook los daarvan is het de vraag of er in casu gelet op de jurisprudentie van de Afdeling ruimte zou zijn voor het inroepen van de zorgplichtbepalingen. Mestbassins worden immers al gereguleerd op grond van de Wet milieubeheer. Voor inrichtingen die vallen onder het Besluit landbouw milieubeheer vloeien de regels ter beperking van onder meer geurhinder vanwege een mestbassin rechtstreeks voort uit genoemde AMvB. Voor andere inrichtingen zijn deze regels van toepassing via artikel 4.14 Activiteitenbesluit, dat bepaalt dat de opslag van vaste mest moet voldoen aan afdeling 2.2, 2.3 en 2.4 van het Besluit landbouw milieubeheer. Ter zake van geurhinder geeft afdeling 2.3 afstandsnormen en een gebod die maatregelen en voorzieningen te treffen die geurhinder voorkomen of zo veel mogelijk beperken. Welke maatregelen en voorzieningen dat zijn, wordt niet voorgeschreven maar de maatstaf zullen de beste beschikbare technieken zijn. In bovenstaande casus ging het ook nog op een ander punt mis: de opgelegde last, inhoudende dat de inrichtingsdrijver het gisten van de mest in het mestbassin dient te beëindigen en beëindigd te houden, was onvoldoende duidelijk. Uit een oogpunt van rechtszekerheid moet uit de last voldoende duidelijk blijken wat de overtreder moet doen of nalaten om verbeurte van dwangsommen te voorkomen. Was dit al staande jurisprudentie, inmiddels schrijft artikel 5:32a lid 1 Awb voor dat in een last onder dwangsom

de te nemen herstelmaatregelen moeten worden omschreven, zoals al langer verplicht was bij bestuursdwangbesluiten (vgl. art. 5:24 lid 1 Awb, voorheen lid 4). Soms kan de enkele last tot beëindiging daarvoor toereikend zijn, maar in dit geval niet.

RECHTSPRAAK

Delft/planschade

Compensatie in natura.

Casus

DSM heeft op 22 april 2013 verzocht om een tegemoetkoming in de planschade die zij lijdt als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Spoorzone' op 19 december 2006. Het bestemmingsplan 'Spoorzone' voorziet in de verdubbeling van de bestaande tweesporige lijn door het centrum van Delft en in de bouw van een spoortunnel over een lengte van 2300 meter.

In het besluit van 3 juni 2014 heeft het college DSM passieve risicoaanvaarding wat betreft de gronden die bij de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Spoorzone' onbebouwd waren, tegengeworpen. De planschade was voorzienbaar vanaf de terinzagelegging van het voorontwerp bestemmingsplan 'Spoorzone' op 7 december 2004. DSM heeft nagelaten een bouwvergunning aan te vragen om alsnog bouwmogelijkheden onder het Uitbreidingsplan te benutten. Volgens het college is een deel van de planschade anderszins verzekerd met de verkoop van een deel van de grond van het Bacinolterrein door DSM aan ProRail in 2011. Dit betrof onder meer de grond onder het hoge gedeelte van het Bacinolgebouw, bestaande uit zeven bouwlagen. De waarde van de grond onder het resterende, drielaagse deel van het Bacinolgebouw moet tevens worden geacht te zijn begrepen in de overeengekomen koopsom. Het college heeft in het besluit van 3 juni 2014, voor zover er planschade resteert, tegemoetkoming in de schade toegekend. De bestemming voor het Bacinolterrein zal worden gewijzigd in de bestemming Bedrijventerrein, waarop bedrijfsactiviteiten uit de milieucategorieën 1 tot en met 3.2 zijn toegestaan. Een daartoe strekkend ontwerpbestemmingsplan zal uiterlijk op 31 december 2019 ter inzage worden gelegd. Na het onherroepelijk worden van het bestemmingsplan zal worden vastgesteld of de planschade volledig is gecompenseerd. Een eventueel restantbedrag zal worden uitgekeerd, na inwinning van advies bij één of meer ter zake kundige, onafhankelijke planschadeadviseurs. De planschade zal voorts worden gecompenseerd in geld, als het bestemmingsplan (om redenen buiten de macht van DSM of haar rechtsopvolger gelegen) niet onherroepelijk wordt of niet uiterlijk op 31 december 2020 door de raad is vastgesteld.

De rechtbank is van oordeel dat het besluit van 3 juni 2014 in strijd is met de rechtszekerheid, omdat het college compensatie in natura afhankelijk heeft gesteld van onzekere, nadere besluitvorming. Volgens de rechtbank diende het besluit van 3 juni 2014 in ieder geval een getaxeerd schadebedrag te bevatten, waar de compensatie in natura zich naar moet richten.

Rechtsvraag

Is de compensatie in natura zoals opgenomen in het besluit van 3 juni 2014 in strijd met de rechtszekerheid?

Uitspraak

Het college betoogt terecht dat uit de jurisprudentie volgt dat de onzekerheid over de uitkomst van een planologische procedure in beginsel kan worden ondervangen door in een besluit op te nemen dat financiële compensatie op een vastgestelde datum zal worden betaald, mocht het regime, waarbij compensatie wordt geboden, niet worden doorgevoerd. Dit bedrag kan dan vastgesteld worden na inwinning van advies van deskundige, onafhankelijke planschadeadviseurs. De Afdeling is echter met de rechtbank van oordeel dat in dit geval het college de vaststelling van de tegemoetkoming in planschade in de vorm van compensatie in natura in het besluit van 3 juni 2014 ten onrechte afhankelijk heeft gesteld van onzekere nadere besluitvorming over de omvang van het door DSM geleden nadeel en de vergoedbaarheid ervan. Niet acceptabel is dat wellicht tot na 31 december 2020 onzekerheid bestaat in welke mate de schade als gevolg van de vervallen bedrijfsmogelijkheden zal worden gecompenseerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3305

Zaaknummer: 201606093/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Beverwijk/last onder dwangsom

Bazaar Beverwijk is één inrichting; huurovereenkomst garandeert zeggenschap over de activiteiten en daarmee over de naleving van de milieuregels.

Casus

Last onder dwangsom wegens het nalaten van het treffen van energiemaatregelen. Eiseres, eigenaar van het terrein en de daarop staande gebouwen in Beverwijk bekend als de Bazaar, voert aan dat zij niet als overtreder kan worden aangemerkt omdat geen sprake is van één inrichting als bedoeld in de Wet milieubeheer maar van een reeks zelfstandige inrichtingen. Bovendien kan zij niet als drijver van de zelfstandige inrichtingen worden beschouwd omdat zij het niet in haar macht heeft om de overtredingen te beëindigen. Zij heeft over de zelfstandige winkelunits geen zeggenschap. Verweerder is daarentegen van mening dat uit de huurovereenkomsten met de huurders van de zelfstandige winkelunits zeggenschap voor eiseres voortvloeit waardoor zij de geldende milieuregels uit het Activiteitenbesluit kan (doen) naleven.

Rechtsvraag

Is sprake van zeggenschap en van één inrichting?

Uitspraak

Er is sprake van organisatorische bindingen tussen de Bazaar en de daarin gelegen zelfstandige winkelunits aangezien eiseres als beheerder van de Bazaar en als zelfstandige rechtspersoon zeggenschap heeft over de activiteiten die in de afzonderlijke winkelunits plaatsvinden. Op basis van de voorwaarden in de huurovereenkomsten tussen eiseres en de huurders van de winkelunits kan eiseres zelf de vereiste (milieu)maatregelen treffen dan wel afdwingen dat de huurders deze maatregelen treffen. Indien de huurders de verplichtingen in de huurovereenkomsten omtrent de naleving van de milieuregels niet nakomen, heeft eiseres contractueel de bevoegdheid om een boete op te eisen, de overeenkomst te ontbinden dan wel

de milieumaatregelen op kosten van verhuurder uit te voeren.

Voorts is sprake van technische en functionele bindingen tussen het gebouwencomplex dat eiseres in eigendom en beheer heeft en de zelfstandige winkelunits. De Bazaar heeft een gezamenlijke ontsluiting, beschikt over parkeergelegenheid tegen betaling en daarnaast wordt een aantal voorzieningen centraal door eiseres geregeld zoals bijvoorbeeld de nutsvoorzieningen.

Eiseres kan worden aangemerkt als drijver van de inrichting en heeft het aldus feitelijk in haar macht om de overtreding ongedaan te maken.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 23-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:9860

Zaaknummer: AWB 17-2517

Wetsartikelen: 1.1 lid 4 WMB en 2.15 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Hollands Kroon/bestemmingsplan 'Tussenweg 10-16 Middenmeer'

Ontvankelijkheid. Belanghebbende. Ruimtelijke gevolgen van enige betekenis.

Ondanks de betrekkelijk grote afstand van 840 m tussen de percelen Tussenweg 10-16 en de locatie hebben appellanten een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang. Hiertoe wordt overwogen dat, mede gelet op de aard en de aanzienlijke omvang van de voorziene ruimtelijke ontwikkeling, naar het oordeel van de Afdeling niet op voorhand kan worden uitgesloten dat op het perceel ruimtelijke gevolgen van enige betekenis kunnen worden ondervonden als gevolg van het voorliggend bestemmingsplan, bijvoorbeeld in de vorm van het waarnemen van licht, uitgaande van de voorziene ruimtelijke ontwikkeling, ook vanwege het betrekkelijk open karakter van het landschap gelegen tussen het perceel en het plangebied. De stelling van de raad ter zitting dat de bedrijfsvoering van appellant vanwege de aard van haar bedrijfsactiviteiten, geen onaanvaardbare hinder zal ondervinden vanwege lichthinder, vergt een inhoudelijke beoordeling van de te verwachten hinder die bij de beoordeling van de belanghebbendheid geen rol mag spelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3361

Zaaknummer: 201700563/1/R1

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb, 8:1 Awb, 8:6 Awb en bijlage 2 onderdeel 2 Awb

RECHTSPRAAK

Zwartewaterland/bestemmingsplan 'N331 Hasselt'

Geluid van voegovergangen in een brug.

De gemeente heeft ten onrechte nagelaten onderzoek te verrichten naar de mate van hinder van laagfrequent geluid als gevolg van de voegovergangen in het brugdek.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:3345

Zaaknummer: 201602264/1/R3